

Anna Belsa

La seva galeria, El Quadern Robot, celebra els cinc anys amb una exposició

“Rescato dels marges artistes amb veus úniques i personals”

● Va obrir un espai d'art en plena crisi. Sabia que no seria fàcil. Però també que a partir d'aquell moment ho podria fer tot amb el seu criteri i la seva sensibilitat. I no ha fallat

Maria Palau
BARCELONA

Quins són els seus primers records relacionats amb el món de les galeries?

M'hi va introduir el meu pare, Joaquim Belsa, quan deuria tenir 13 o 14 anys. Anàvem a les inauguracions perquè ell tenia molts amics artistes. Era dissenyador de mobles i decorador. Va treballar amb els arquitectes de més renom, especialment amb en Bohigas. Estava molt compromès amb l'art del moment i creia que la gent havia de viure envoltada d'obres, i als seus clients els n'hi feia comprar. Però si em demanes per un record concret, més que d'una exposició, és d'una persona: el Lluís Maria Riera.

Doncs recordem-lo.

Quan el vaig conèixer, a la inauguració de la galeria Joan Prats, li vaig dir al meu pare: “Jo ja sé el que vull ser de gran: vull ser com el Lluís Maria Riera.” Quan el Muga pare va decidir muntar la galeria, li va demanar al Tàpies qui creia que la podia diri-

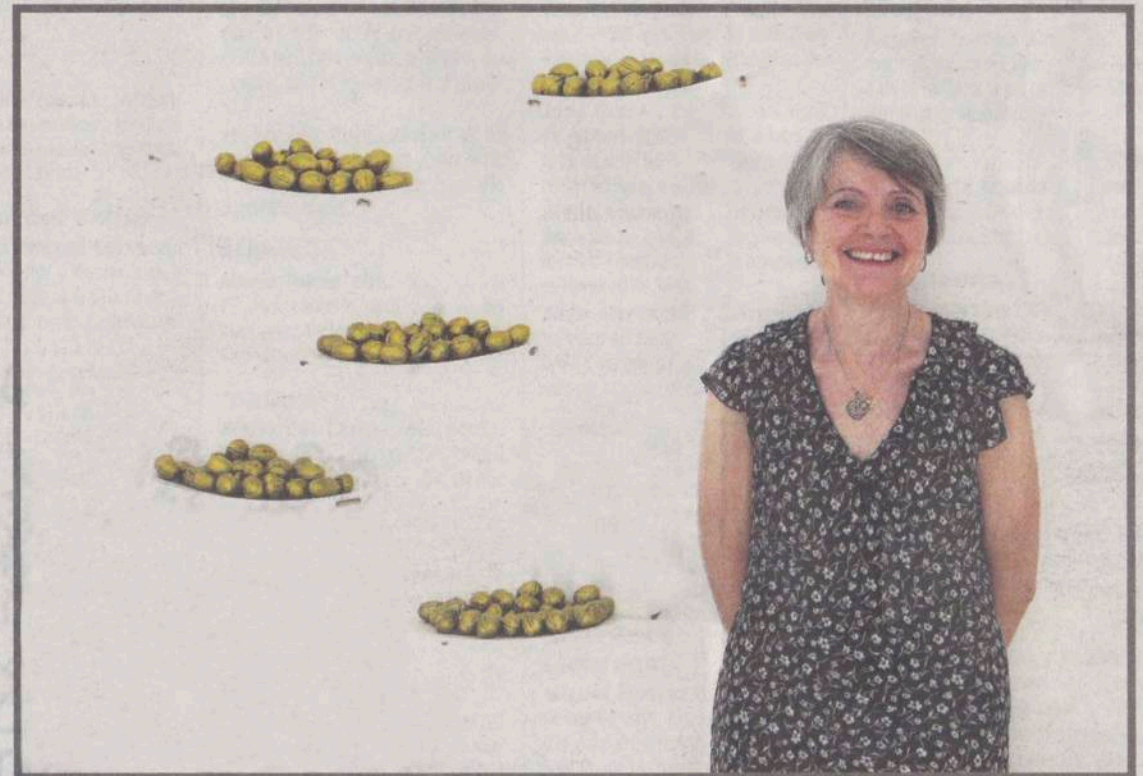
gir, i li va dir: “En Riera és la persona ideal.” I, mira, un record fort que en tinc, del dia de la inauguració, és de Miró assegut xerrant amb la gent. Jo no em vaig atrevir a dir-li res. En Riera va agafar una invitació i el va convidar a dedicar-me-la. I així ho va fer.

Però què volia dir exactament l'adolescent Anna Belsa amb “jo de gran vull ser com el Lluís Maria Riera”?

Et feia veure coses que tu no veies en l'art. Ell va lluitar sempre per fer entendre que l'art és una cosa més que un objecte de luxe per penjar en una paret. Malauradament, continuem lluitant contra aquesta idea. Molta gent només es fixa en la firma i entra en el món de l'art per la porta de l'esnobisme. Tota l'activitat de la meva galeria està destinada a difondre l'art com una mostra d'infinites maneres de veure i explicar el món.

I el cas és que vostè hi va acabar treballant, a la Prats.

Quan vaig acabar la carrera d'història de l'art, em vaig vin-

Belsa, amb una obra de Jordi Lafon de l'exposició 'Cinc anys a les trinxeres' (fins al 28 de setembre) ■ J. RAMOS

cular durant quatre anys a la universitat. Fins que em vaig adonar que havia de canviar de camí i va coincidir que en Riera em va proposar de treballar amb ells. Era l'any 1987.

L'època daurada de les galeries.

Van ser uns anys estranys. La gent comprava molt perquè aquest amic i l'altre amic compraven. “M'han dit que he de tenir un Ràfols.” Tothom volia tenir el que tocava. Recordo un senyor de Madrid que va trucar i em va dir que em faria una transferència i que jo mateixa escollís uns quants quadres de Guinovart i que els hi enviés. “Però no els vol veure? En fotografia com a mínim?” “No, és igual, em refio de vostè.” I no em coneixia de res! Em venien ganes de plegar perquè allò era com El Corte Inglés però venent una altra cosa. Per mi tot això no tenia res a veure amb els valors de l'art, que intentava, i continuo intentant, divulgar.

I llavors li va començar a rondar la idea d'obrir la seva galeria?

No. Mai havia tingut la idea de

muntar una galeria. El meu últim dia a la Prats –vaig marxar-ne perquè els últims temps em sentia ofegada i anul·lada: m'havien pres la capacitat de programar, havia deixat d'identificar-me amb algunes exposicions...– va ser el 21 de gener del 2014 i no sabia cap a on tiraria. Va ser el Carles [el seu marit] el que em va animar a continuar fent el que em feia feliç però ara en solitari, per poder fer el que jo volia fer. Vam trobar aquest espai [al carrer de Còrsega, 267] l'endemà!

I ja han passat cinc anys. 'Cinc anys a les trinxeres', segons el títol de l'exposició que celebra aquest aniversari. Els anys bons dels quals parlàvem abans s'han acabat.

Va ser suïcida obrir la galeria en plena crisi, sí. Des que vam obrir hem estat lluitant per la supervivència. Les galeries de Barcelona estem patint una situació d'extrema dificultat.

No té marxa enrere? Què estem esperant, una nova generació de col·leccionistes que tornin a

creure en l'art? Perquè, els dels anys vuitanta...

...estan morts o arruïnats. No ho sabem, què passarà. Però jo no vull ser derrotista i crec que és un cicle, com d'altres que hi ha hagut, la diferència és que aquest dura més. No és veritat que la gent no tingui interès per l'art. Aquí ens ve gent molt jove que s'hi entusiasma. El problema és que els que voldrien comprar-ne no poden perquè no tenen prou poder adquisitiu. Fins i tot 200 euros els semblen molts diners. Quan millori l'economia, que per molt que diguin no ha millorat, la gent tornarà a comprar art de manera natural. També hi ha d'haver un altre estat d'ànim més positiu.

No tinc present cap més galeria que tingui un planter amb tants artistes catalans.

Hi ha aquesta desgraciada tendència a no valorar el que tenim i a seguir els corrents centrals. I a mi, en canvi, m'agrada mirar als marges per rescatar artistes molt bons que tenen moltes coses a dir amb una veu única i personal.

